

fang, udover hvad den oprindelige Oktroj berettiger til, end strengt nødvendigt efter Forholdene. Med Hensyn til den valgte Højde af Afgiften maa det erindres, dels at Banken har positive Udgifter ved den forøgede Seddeludstedelse, og dels, at den ved en Del af sine Anbringelser, hvoraf der falder en forholdsmæssig Del paa den forøgede Seddeludstedelse, ingenlunde opnaar fuld Diskonto. Det er navnlig Tilfældet ved Bankens Anbringelser hos udenlandske Korrespondenter paa Anfordring. Der vil man langtfra kunne opnaa fuld Diskonto. Under Hensyn til disse Betragtninger, til Ønskeligheden af at opnaa den størst mulige Afgift for Staten og til Lovens midlertidige Karakter er de Medlemmer af Udvalget, som i og for sig kunde have ønsket Regeringsforlagets Skattepligtsbestemmelser opretholdt, gaaet ind paa at lade dem bortfalde.

Jeg skylder endnu at gøre opmærksom paa, at ifølge vort Ændringsforlags Affattelse af 2det Punktum af § 3 er Ordet „rentefrit“ foran „Tilgodehavende“ udgaaet. Det betyder, at Afgiften ikke saaledes som efter Regeringslovforlaget skal træde i Kraft, saa snart det udgivne Seddelbeløb overstiger det rentefri Tilgodehavende paa Anfordring hos Sveriges Rigsbank, Norges Bank og den tyske Rigsbank, men naar det overskrider dette Anfordringstilgodehavende uden Hensyn til, om det er rentefrit eller ikke. Forholdet er nemlig, at hvis man lod den tidligere Affattelse blive staaende, vilde man uden Nytte for Statskassen og til Tab for Banken afskære den fra at opnaa en lav Forrentning af dens Anfordringsmidler hos de tre Banker, idet den i saa Tilfælde vilde være tjent med ligefrem at frabede sig den lave Foliorente, som den maaske ellers kunde faa.

Der er kun eet Punkt, hvorom der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, og det er Bestemmelsen om Bankkommissariatets Overgang fra Justitsministeren til Handelsministeren. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men henholde mig til de Betragtninger, jeg gjorde gældende ved første Behandling, og fastholde, at for det første finder jeg, at denne Bestemmelse ikke passer ind i en midlertidig Lovs Ramme, og dernæst, at Bankkommissæren ikke bør blive Medleder af Banken, ikke komme til at gribe paa aktiv Maade ind i dens Ledelse, hvilket man muligt kunde antage vilde ske med en særlig bankkyndig Bankkommissær. Jeg mener, at Bankkommissæren bør vedblive at være det,

han hidtil har været, den, der skal vogte over Oktrojens Overholdelse, og at man derfor bør henlægge Bankkommissariatet til det Medlem af Regeringen, som maa antages at have den særlige juridiske Indsigt.

Inden jeg slutter, maa jeg udtale min Glæde over, at Nationalbankens Stilling nu er saa meget gunstigere, end da vi første Gang behandlede dette Lovforslag, og da navnlig over Guldbeholdningens forholdsvis store Forøgelse, baade absolut og i Forhold til Seddelmængden. Den 31. Oktober i Fjor var Mønt- og Metalbeholdningen neppe 72 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og Seddelmængden var godt 224 Mill. Kr. Men efter den sidst udgivne Nationalbankbalance ultimo Februar er Beholdningen af Mønt og Metal op imod 109 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. og deraf den rene Guldbeholdning 104,868,000 Kr., medens den omløbende Seddelmængde var sunket ned til godt 199 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Dette og andet er for mig et Vidnesbyrd ikke blot om en Bedring i vore økonomiske Forhold, men det taler ogsaa til Ære for Nationalbankens Ledelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale det af Udvalget stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Ivar Berendsen: Det første, jeg i de faa Ord, jeg har at sige, vil udtale, er min Glæde over, at det er lykkedes at komme til Enighed om denne ved første Behandling saa omdisputerede Sag, hvis Vigtighed anerkendtes fra alle Sider, men hvis Vanskeligheder der ikke blev lagt Skjul paa, hvilket heller ikke vilde have nyttet noget, da de var ganske aabenbare. Jeg gør Ordene i Betænkningens første Linie til mine, at det har været Udvalgets Opgave at naa til Enighed om en Affattelse af Lovforlaget, og jeg ønsker at faa dem fortolket saaledes, at hele Udvalgets Endemaal ikke blot har været det overfladiske eller formelle, at Tinget naaede til en enstemmig Vedtagelse, men at Endemaalet har været, at man fra alle Sider samarbejdede om at naa til en Afgørelse, Regeringen kunde acceptere, Nationalbanken erklære for efter Omstændighederne tilfredsstillende og Rigsdagen vedstaa. Da det var lykkedes det nedsatte Underudvalg at vinde Tilslutning hos samtlige Udvalgsmedlemmer for vort Ændringsforslag, var det mig personligt en stor Glæde at medvirke til ogsaa at give et ydre Udtryk for, at det virkelig var lykkedes at faa denne Sag hævet op fra Begyndelsens lidt